

Rosie en Robbie waren heel bijzondere vriendjes.
Ze waren net zo verschillend als de zon en de regen.
Rosie was klein en sierlijk, en Robbie was groot en
sterk. Maar ze vonden het allebei leuk om van
alles te ontdekken.

En juist omdat ze zo verschillend waren,
konden ze nog meer nieuwe dingen
ontdekken.

Rosie liet Robbie
dingen zien die
alleen vogels
kenden...

zoals de grote witte bloemen die hoog
in de bomen bloeiden.

En Robbie liet Rosie dingen zien die alleen
beren kenden...

zoals de knalblauwe kevers die onder de
stenen woonden.

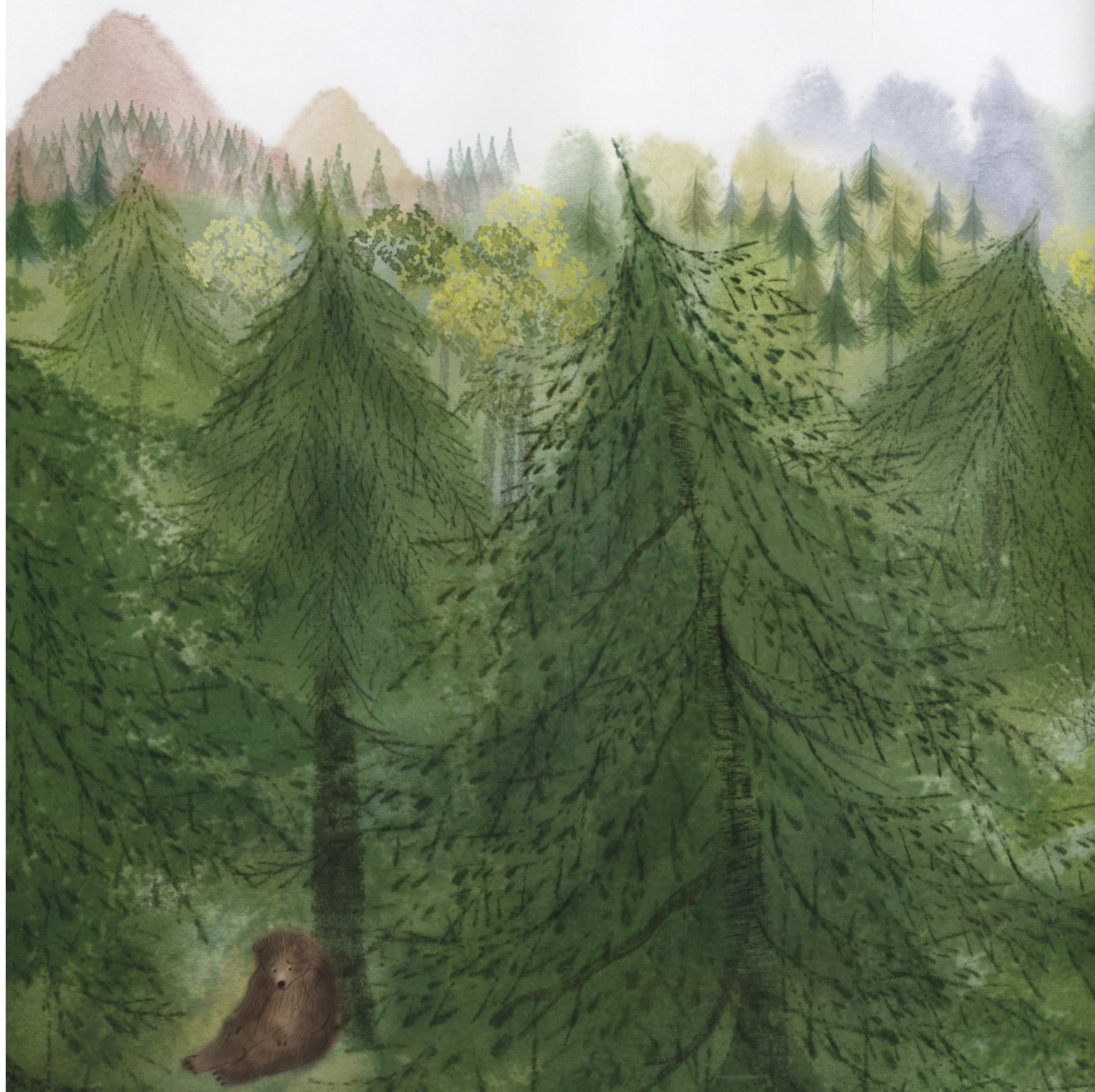
Als Robbie zich
verveelde, bedacht
Rosie altijd iets
wat hij leuk vond.

En als Rosie verdrietig was, bedacht Robbie altijd
iets om haar op te vrolijken.

Vanaf toen gingen Rosie en Robbie
niet meer samen op pad.

Rosie bleef hoog boven de bomen en als ze
Robbie beneden in het bos zag, vloog ze
gauw de andere kant op.

Op een middag vloog Rosie naar de grote rots. Daar zag ze Robbie zitten, helemaal alleen. Hoewel ze nog steeds verdrietig was, merkte ze hoe erg ze hem miste.

Dus, in plaats van weg te vliegen, ging ze naast hem zitten. 'Volgens mij gaat het regenen,' zei ze zachtjes. Robbie was ook nog steeds verdrietig, maar toen hij Rosie zag, begon hij te stralen.

'Dat weet ik,' zei hij. 'Je bent precies op tijd.'

'Op tijd waarvoor?' vroeg Rosie.

'Wacht maar, dan zie je het vanzelf,'
zei Robbie.

En Rosie wachtte.

